

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

‘Hey Tarzan,’ joelde zijn secretaresse over de telefoon, ‘hier is Jane’, en ze verbond stikkend van de lach door. Het lachen verging hem snel want Jane, zijn cliënte in een hope-loze alimentatiekwesbie, liet hem plompverloren weten niet langer van zijn diensten gebruik te willen maken. ‘Stuur je de rekening snel?’ Ze noemde nog net voor ze ophing de naam van de prutser die de zaak over ging nemen. Hij had nog gevist in troebel water naar de oorzaken van deze ‘Verlatinghe’, maar werd niet wijzer. ‘E... you, Jane’ had hij gedacht: hem zonder enige opgave van reden aan de dijk zetten! Dat waren geen praktijken.

Jane kwam uit een dorp in de nabijgelegen Kempen en in de tijd dat de relatie cliënt-advocaat nog vriendschappelijk was, had ze hem proberen wijs te maken dat er tot op de dag van vandaag nog zogeheten sleutelfeesten werden gehouden, oorspronkelijke stammend uit de vroege middeleeuwse gewoonte om in de donkere en lange wintermaanden wat omhanden te hebben. Het ging er om dat de boeren en boerinnen uit de nabije omgeving bij elkaar kwamen, het – naar hij vermoedde – op een enorm zuipen zetten en na een hoop gegluur en gelonk aan het eind van de avond de huis-sleutels van de deelnemers op een hoop gooiden. Vervolgens was het al dan niet met tegenzin grabbelen geblazen voor de aanwezige boerinnen naar de goede sleutelbos. De rest ging zijn verbeelding te boven.

‘Tsjonge jonge’, had hij gezegd, want hij had er warempel van opgekeken en zich gelukkig geprezen in de geciviliseerde grote stad te wonen, al werd die gedachte, je

moest altijd eerlijk blijven, flink beïnvloed door het oproepen van het beeld van het geplamuurde smoelwerk van zijn ondanks haar jeugdige leeftijd reeds flink gezette en uitgezakte buurvrouw, wier huissleutel hij alleen en ook alleen maar zou willen gebruiken om haar twee katten van voedsel en drinken te voorzien.

Hij had een bloedhete dag op een stoffige gravelbaan met Jane getennist, maar was niet bestand gebleken tegen haar ferme *groundstrokes* en was de eerste set met 6-4 het schip ingegaan om vervolgens als een echt haantje de tweede set met 6-0 naar zich toe te trekken en de derde vanwege een ‘plotse-ling opkomende licht migraine’ te laten voor wat die was.

Ja, en natuurlijk was hij ook nog advocaat geweest. Hopeloos – haar ex wilde na tien jaar alimentatie niets

meer betalen en had een draagkrachtberekening gemaakt waar geen speld tussen te krijgen was. De zitting, zo’n week voor het gememoreerde afscheidstelefoontje, was niet eens zo beroerd verlopen in zijn beleving. Hij had in *Trema* nog wat zand gevonden om in de verder goed geoliede machine van de wederpartij te strooien en nog een pensioenverweer gevoerd, maar ergens was het toch misgegaan.

Misschien had hij de ex van Jane, een op het eerste gezicht vriendelijke *casual* geklede vijftiger met zijn haar in een paardenstaart, niet de hand moeten drukken na de zitting, of minder vriendelijk moeten kijken naar de advocate van de ex, een allerliefst, fris ogend bløzenkriekse uit de Kempen, die hem alleen al door haar degelijke processtukken had weten te imponeren en die hij had willen vragen of ze niet bij hem wilde komen werken.

Hij wist het niet en zou het nooit weten. Jane en niet hij had de sleutel. ●

